

DE GOLDEN BROTHERS #2

FLUISTEREND
verlangen

KAYLEYGH ANGELA SCHEEPBOUWER

ISBN: 9789464927818

ISBN E-book: 9789464927801

NUR 300

© 2023 Uitgeverij Write it On
Speuld, Gelderland

© 2023 Kayleygh Angela Scheepbouwer - den Hooglander
1e druk - 2023

www.writeiton.nl

www.kayleygh.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Let op

Je hoopt misschien op een boek waarin de personages zich steeds beter gaan voelen. Een liefdesverhaal dat je zwijmelend achterlaat van begin tot het einde.

Maar niets is minder waar. Lynn gaat door een moeilijke tijd en je leest hoe de gevoelens van Lynn haar gaan inhalen. Lynn heeft PTSS en dealt daarmee ook met een depressie en anorexia.

De diagnose die Lynn krijgt, ligt me nauw aan het hart. Het zijn misschien niet dezelfde oorzaken, maar wel dezelfde resultaten. Weet dat ik haar diagnose niet zomaar heb verzonnen en afdoe als 'een verhaal'. Verschillende mensen, waaronder (ervarings-)deskundige hebben meegekeken en mee beoordeeld.

Neemt niet weg dat dit verhaal fictie is en fictie blijft. Een verhaal, een hersenspinsel, verzonnen. Maar wel met de intentie een inkijkje te geven in de gedachten van iemand die er zelf niet meer uitkomt zonder hulp en verder afdwaald van de realiteit.

Mocht je zelf zulke gevoelens ervaren, praat er alsjeblieft over.

Je bent niet alleen, er is altijd iemand die naar je wil luisteren. Hulp zoeken is het beste wat je kan doen voor jezelf. Stuur mij een berichtje, neem een goede vriend of familielid in vertrouwen en/of bel met de hulptelefoon: 088 - 505 43 34.

Met Lynn gaat het goedkomen, daar heb ik vertrouwen in. Dat geldt ook voor jou, daar ben ik nog zekerder van.

Weet dat je niet alleen staat.

Ik ben er voor je...

*Omdat schrijven ons de uitweg biedt om
werelden te betreden waar we onszelf kunnen
zijn en kunnen ontsnappen aan onze eigen
problemen...*

Deel 1

1

Een zucht ontsnapt uit mijn keel. Niet eentje van opluchting of van een tevreden gevoel. Meer eentje van angst. Eentje die je eraan doet herinneren dat mensen zuurstof nodig hebben en dat te lang je adem inhouden, niet goed is voor de gezondheid. Dus spreek ik mentaal mezelf toe dat ademen echt wel de bedoeling is en ik in deze situatie zit omdat ik er zelf voor heb gekozen.

In mijn ooghoek zie ik Skylar aankomen. Haar aanwezigheid brengt me wel wat rust. Zij is de reden dat ik dit doe, dat ik mezelf straks in een van de spotlights zet en mezelf in rare bochten wring om een spetterende show neer te zetten.

Ik sla mijn ogen haar kant op en zodra we oogcontact hebben, zie ik haar glimlach veranderen in een betekenisvolle grijns. Ik probeer een gevoel van misselijkheid te onderdrukken, zeker omdat Sky er blijkbaar wel veel zin in heeft.

Als ze dichtbij genoeg is, slaat ze haar armen om me heen. Haar enthousiasme straalt van haar af en ik hoop dat ik iets van haar gevoel kan overnemen. Al is het maar om de misselijkheid iets weg te krijgen en een beetje te genieten van de show straks.

‘Lynn! Zo leuk dat je dit wil doen. Ik vind het zo tof!’ begint Sky. Ik glimlach naar haar en voel mijn misselijkheid al iets zakken.

‘Alleen omdat je vandaag getrouwd bent Sky, anders had ik het nooit gedaan,’ geef ik eerlijk toe. Sky lacht hardop en ik grijns even kort met haar mee.

Ik laat mijn blik even over Skylar heen glijden. Ze heeft haar trouwjurk omgewisseld en draagt nu een strak aaneengesloten

jumpsuit om straks mee te doen in de show. Ik zelf draag zo'n soortgelijke outfit, maar ik heb gekozen om mijn lichaam iets meer te bedekken met kleuren die afleiden van mijn eigen bouw. Niet dat ik te dik ben, of juist te dun, maar hoe minder mensen naar me kijken, hoe beter.

Sky kijkt me weer aan en ik zie de blik in haar ogen veranderen. Iets van zorgen komen in haar blauwe irissen te liggen. Ze legt haar hand op mijn arm en knijpt kort en bemoedigend in mijn arm.

'Lynn, weet je het zeker? Ik wil je niet dwingen,' zegt ze dan. Het verbaast me hoeveel oprechtheid ze in haar stem heeft.

Ik slik.

Ik weet zeker dat Skylar een van de meest lieve en zorgzame mensen is die ik ken. Ik ben blij dat we vriendinnen aan het worden zijn. Ze is een echte verrijking van mijn simpele leventje. Nooit had ik verwacht dat ze meer zou worden dan de opdrachtgever die me inhuurt om de shows in haar club vorm te geven. Ze is zoveel meer aan het worden, waarschijnlijk doordat ze zo gemakkelijk is om mee om te gaan. Doordat ze zo lief is en altijd voor je klaarstaat. Maar ergens vind ik het ook eng. Ik heb geen vriendinnen, daar ben ik nooit goed in geweest.

Ik kijk Sky aan en knik zo zelfverzekerd mogelijk als ik kan.

'Ik doe het graag. Zie het als mijn bedankje voor de afgelopen tijd,' grap ik voorzichtig.

Sky kijkt me nog even doordringend aan en net wanneer ik denk dat ik breek onder haar blik, glimlacht ze weer naar me. Haar hand verdwijnt van mijn arm. Ze knikt naar me en lijkt na te denken.

'We doen het samen. Ik ben in de buurt. Als het niet meer gaat, sta ik naast je.'

Een traan probeert zich te vormen in mijn ooghoek, maar ik knipper hem weg. Ik trek Sky in een omhelzing.

‘Dankjewel Sky. Je weet niet half wat dat voor me betekent,’ geef ik eerlijk toe.

Want ze heeft echt geen idee. Haar woorden raken me, misschien wel omdat nog nooit iemand dat tegen me heeft gezegd, of omdat ik het echt nodig had om die woorden te horen. Ik voel hoe Sky haar armen ook weer rond mij vouwt. Ik adem zachtjes uit en probeer de spanning nog iets meer los te laten.

Dan laat een geluid in de achtergrond ons opschrikken en laten we elkaar los. We kijken elkaar even kort aan en knikken bemoedigend naar elkaar voor we ons richten op Mona, die blijkbaar nog aan het stoeien is met de Aerial Hoop waarin ze straks zal kruipen. Ik moet lachen als ik zie dat de Hoop is losgekomen en Mona hopeloos kijkt naar het ronde object op de grond.

Mona werkt ook in de club. Daar noemt ze zichzelf Magic, net als Sky daar Julia is. Ik heb geen clubnaam. Ik ben namelijk alleen buiten openingstijden in de club te vinden. Zelf treed ik er niet op. Ik help de dames alleen met het instuderen van hun choreografie voor in de Aerial Silks en Aerial Hoops.

Lachend laat ik Sky los en loop naar Mona om de Hoop te bevestigen.

‘Voor iemand die ermee werkt, gaat het nog verbazingwekkend vaak fout met de montage, Moon,’ grap ik naar haar. Mona gooit haar handen in de lucht en wijst dan naar de bevestiging boven haar hoofd. Ik volg haar blik.

‘Dat ding heeft een hekel aan mij, het is niet anders,’ roept ze gefrustreerd.

Ik raap de Hoop op van de grond en klik de ring weer vast aan het bevestigingsstuk. Dan draai ik de Hoop rond om te testen of dit soepel genoeg gaat. Glimlachend kijken we beiden hoe de Hoop een aantal

mooie rondjes om zijn eigen as draait voor ik mijn blik weer richt op Mona. Ze zucht.

‘Ooit ga ik het leren,’ zegt ze zachtjes.

Ik lach en knik.

‘Ik geloof je gelijk.’

‘Nog een minuutje!’ horen we Sky rond roepen. De angst en spanning schieten gelijk weer terug in mijn buik, maar ik draai me toch om op de bal van mijn voet en loop terug naar mijn Silk.

Dit keer zijn alle Silks in een prachtige crème kleur. Het past bij de aankleding die Sky en Liam hebben gekozen voor hun bruiloft vandaag.

Ik moet in mezelf lachen als ik aan het stel denk. Sky heeft Liam niks verteld over haar plan, over de show die we straks gaan opvoeren. Al denk ik dat Liam wel degelijk een idee heeft, want Sky is al de hele middag gespannen en aan het ratelen als het over de rest van de dagindeling ging. Daarnaast zijn we al weken aan het oefenen in de club dus dat moet Liam zijn opgevallen. De beste man is niet gek, alleen heel gek op zijn vrouw. Dat merk je aan alles. Hij doet werkelijk alles voor haar. Het is enorm aandoenlijk om ze samen te zien, zeker op zo’n dag als vandaag.

Ik pak mijn Silk beet. Het zachte gevoel van de stof kalmeert me, maakt me wat rustiger. Ik laat de stof tussen mijn vingers door glijden en laat de choreo door mijn gedachten schieten. Met mijn ogen dicht voel ik mezelf de Silk vaster grijpen en neem ik alles nog een keer door.

Wanneer ik mijn ogen open, zie ik Sky naast me. Ze kijkt me doordringend aan en houdt haar hoofd iets schuin. Ze heeft niet gelogen, ze staat daadwerkelijk naast me tijdens de show. Ik adem schokkerig uit.

Buiten ons zicht hoor ik de muziek stilvallen en hoor ik Noah aan het woord komen.

‘Liam, vriend. Ga rustig even zitten.’

Hij wacht een paar seconden waaruit ik opmaak dat Liam inderdaad ergens gaat zitten.

‘Jouw kersverse vrouw heeft een showtje voor je geregeld. Dus *sit back en relax.*’

De muziek start. De knoop in mijn maag trekt zich strakker aan.

Ik zie hoe Sky met haar lippen de woorden ‘gaat het’ vormt. Ik knik.

Net buiten mijn blikveld gaat het gordijn voor ons open, want ik zie hoe er een streep licht onder het gordijn op mijn voet schijnt. Ik kijk omhoog, naar de Silk in mijn handen en klim dan omhoog. Net voordat het gordijn voor ons helemaal open is, slik ik nog een keer en doe ik een schietgebedje voor ik mezelf in de eerste positie hang.

Mijn adem stukt in mijn keel wanneer ik alle blikken op ons gericht voel. Ergens ben ik blij dat ik aan de zijkant hang, dat de hoofdspot gericht staat op Sky. Het is haar feest, haar dag, haar moment. Een seconde twijfel ik of ik hier wel had moeten zijn, of ze dit niet alleen had moeten doen, maar dan zie ik haar bezig in haar Silks.

Ze beweegt als een vis in het water. Zo elastisch, zo flexibel. Ze heeft een tevreden maar geconcentreerde blik in haar ogen die me laat zien dat ze geniet maar ook nadenkt over de bewegingen die ze maakt. Tot ze haar ogen vestigt op Liam. Eén moment zie ik de connectie heen en weer schieten. Kippenvel schiet razendsnel over mijn lichaam en terwijl ik getuige ben van hun moment. Dan laat Sky zich helemaal gaan. Als een godin hangt ze in haar Silk en laat niet alleen Liam, maar elke man in de zaal verbaasd staan.

Ik durf weer te ademen terwijl ik naar mijn volgende positie klim. Hoog bovenin, klaar voor de drop die erbij hoort. Een snelle scan door de zaal laat me zien dat ik gelijk heb, alle ogen zijn op Sky gericht. Daardoor geniet ik ietsjes, verschijnt er een klein glimlachje op mijn

gezicht omdat er wat spanning wegvalt. Ik kan daardoor doen waar ik goed in ben en wat ik leuk vind: mezelf uitleven in mijn hobby.

Aerial Silks en Aerial Hoops zijn al tijden mijn leven. Waarom weet ik niet, maar het voelt heerlijk om me zo vrij en beweeglijk te voelen.

Ik ben bijna boven wanneer ik mezelf vastknoop en mezelf nog verder omhoog trek. Weer durf ik mijn ogen los te maken van de Silks en kijk de zaal rond.

Maar dan stopt mijn adem voor een tweede keer in mijn keel en lijkt de wereld onder me weg te vallen.

In de hoek staat iemand niet naar Sky te kijken. Zijn doordringende blik staat gefascineerd en is op iets totaal anders gericht: op mij. En terwijl ik wacht tot mijn moment, kijk ik hem met ingehouden adem aan.

Het zijn dezelfde bruine ogen die door me heen keken toen hij naast Liam bij het altaar stond. Hetzelfde zongebruinde gezicht met de mannelijke gelaatstrekken van een strakke kaaklijn en ondeugende trekjes van een jongensachtige grijns rond zijn perfect gevormde lippen. Dezelfde zwarte krullen die speels maar toch op een verzorgde manier in model zijn gebracht en die zijn gezicht perfect omlijsten.

Het is een vriend van Liam die ik herken uit de verhalen van Skylar. Het is de man die me vandaag al eerder genade sloeg. En toen kon ik mijn ogen ook met moeite van hem afkrijgen. In mijn idee was het toeval dat hij mijn kant op keek, was het meer dat hij afleiding zocht die hij toevallig aan mijn kant in het publiek kon vinden tijdens de ceremonie. Eigenlijk zou het me niks moeten doen, maar ik merk dat er een ander gevoel mijn lichaam binnendringt. Nieuwsgierigheid naast de angst. Een sprankeltje interesse naast de vluchtgevoelens die ik meestal voel wanneer iemand me ziet staan. Een vleugje van iets anders

dan de spanning die ik ervaar wanneer iemand langer dan twee seconden mijn kant op kijkt.

Onze ogen ontmoeten elkaar en ik zie zijn wenkbrauwen iets fronsen. Maar dan hoor ik het moment van de drop naderen in de muziek en voor ik zijn gezicht verder kan bestuderen, laat ik me drie hele meters vallen in het doek.

Om ons heen hoor ik meerdere mensen naar adem happen na onze stunt. Ik klim aan de achterkant weer omhoog in de Silks en neem weer een volgende positie aan terwijl Sky weer driftig omhoog klimt voor een volgende drop.

Ik kijk expres niet meer zijn kant op, naar de kant waar de onbekende man staat. In mijn borst voel ik mijn hart als een achterlijke tekeer gaan. Ik probeer mezelf rustig te krijgen, maar ik weet dat het een onbegonnen zaak is.

Niet dat het uitmaakt, ik weet ook wel dat ik het niet waard ben. Ik bedoel, hij is een man met aanzien. Een man met een reputatie en met bepaalde behoeftes. En ik? Ik ben maar... ik.

Maar waar ik normaal gelijk weg wil uit een situatie waarin iemand me ziet, voel ik nu een vleugje nieuwsgierigheid naar wat hij denkt. Waar ik normaal gesproken nooit naar iemand toe zal stappen of er iets achter zou zoeken, blijft zijn blik me wel bij. Ik vraag me af wat hij dacht. Of het hem op is gevallen dat hij me voor een tweede keer die dag zag staan of dat het toeval was.

Het nummer loopt op een einde en mijn normale gevoel van vluchten komt weer boven. Dus zodra het nummer stopt en de eerste mensen beginnen met klappen, zie ik Sky naar voren stappen en Liam in zijn armen vliegen. Voor mij reden genoeg om verder te verdwijnen in mijn Silk.

Even schieten mijn ogen naar de plek waar hij stond. Een vlag van teleurstelling schiet door me heen. Er staat nu iemand anders die hard staat te klappen terwijl hij naar Sky kijkt. Ik ken de man niet.

Maar Tyler Parker?

Die is weg...

2

Ik help Mona met het opruimen van de spullen voor we ons weer terug omkleden naar de jurken voor de bruiloft. Het liefst wil ik het feest verlaten, alle drukte achter me laten en mezelf thuis opsluiten met mijn haakwerk, maar ik weet ook dat ik in ieder geval gedag moet zeggen tegen Skylar. Dus bekijk ik mezelf nog even in de spiegel of alles goed zit voor ik de kleedkamer verlaat en op zoek ga naar Sky.

Ik vind haar samen met een aantal andere gasten op de dansvloer. Ik moet zachtjes grinniken als ik haar zie bewegen. Maar mijn gelach gaat over in een glimlach zodra ik Liam naar haar zie kijken. De blik in zijn ogen, alsof Sky zijn hele wereld is en hij haar voor alles wil beschermen in deze kwaadaardige wereld. Een steek van verlangen schiet door me heen. Zou er iemand op de wereld zijn die ook ooit zo naar mij zal kijken?

Dan ziet Sky me staan en komt naar me toe gehuppeld. Achter haar zie ik Liam haar volgen en zodra Liam me ziet staan, glimlacht hij kort naar me voor hij opzij kijkt. Daar lijkt hij in gesprek te gaan met iemand die ik niet zie staan.

‘Lynn!’ roept Skylar enthousiast. Ik grijns naar haar.

‘Hee Sky, ik wilde dag komen zeggen.’

Skylar blijft abrupt staan en fronst haar wenkbrauwen.

‘Ga je al?’ vraagt ze. Mijn mond vertrek ik in een streep als ik de vlaag van teleurstelling in haar stem hoor. Toch knik ik.

‘Ach lieve Lynn, het was zo fijn om je erbij te hebben vandaag. Dankjewel.’

Sky geeft me een korte knuffel. Ik knuffel haar uiteraard terug.

Dan maak ik me los uit haar omhelzing terwijl ik een stap richting de uitgang zet. Ik kijk Sky aan terwijl ik antwoord.

‘Geen probleem. Dankjewel dat ik erbij mocht zijn.’

Sky schudt haar hoofd en maakt met haar hand een gebaar dat het niks is. Ik geef haar een kus op haar wang en stap nog een stap bij haar vandaan. Sky zwaait naar me en dan wordt haar aandacht ergens anders naar getrokken.

‘Tot donderdag!’ roept ze nog snel over haar schouder voor ze zich wegdraait naar iemand anders. Ik zwaai naar haar en verdwijn dan van de dansvloer.

Bij de tafel waar ik de hele tijd aan zat voor we aan de show begonnen, pak ik mijn tas en jas. Daar zwaai ik naar alle meiden die allang naar de dansvloer zijn vertrokken. Ze zwaaien allemaal enthousiast terug voor ze verder gaan met datgeen waar ze goed in zijn: dansen. Maar dit keer dansen ze alleen voor het plezier en niet omdat het ook hun werk is. De stijl is ook heel anders, ik zie dat ze plezier hebben. Dat doet me goed.

Dus met een grijns op mijn gezicht draai ik me weer om naar de uitgang en loop het feestgespuis uit.

Mijn glimlach verdwijnt zodra ik de hoek omsla en de rust me tegemoet komt. Het is heerlijk om even niet gemaakt te lachen en de stilte te ervaren. Op de achtergrond hoor ik nog zacht het gedreun van de muziek, maar ik heb het gevoel dat ik hier pas weer een volle teug adem kan halen. De geluiden van de wind door de bladeren komen weer mijn oren binnen en ik voel een briesje door mijn haren en over mijn gezicht waaien. Ik sluit mijn ogen en richt mijn hoofd iets op om vol te genieten van de rust na alle drukte. Met mijn ogen nog gesloten en mijn hoofd geheven, adem ik diep een teug lucht in.

‘Lynn...’

Ik bevries.

Mijn naam, zo zachtjes, meer een fluistering dan een woord. Alsof iemand mijn naam proeft, mijn naam voor het eerst uitspreekt en er zoveel passie in legt dat ik het gevoel krijg dat ik daadwerkelijk iemand ben, iets beteken in de wereld. Maar mijn naam werd uitgesproken door een zware stem. Een mannelijke stem, zo laag en precies passend bij de man waar ik vandaag al twee keer door gevangen ben in een gestolen moment.

Ik open mijn ogen en draai me langzaam om.

Daar staat hij.

Zijn benen iets uit elkaar en gestoken in een prachtige lichtblauwe broek die past bij de kledingvoorschriften van vandaag. Zijn benen lopen over in een breed torso met een crème kleurig overhemd. Ongeveer in dezelfde kleur als de Aerial Silk waar ik niet zo lang geleden nog in hing. Zijn jasje, qua kleur en patroon precies hetzelfde als zijn broek, iets open en in zijn hand een glas champagne. Zijn andere hand hangt langs zijn zij naar beneden.

Hij is werkelijk de meest prachtige man die ik ooit heb gezien...

En hij weet mijn naam...

‘Lynn is het toch?’ vraagt hij.

Hij zet een stap in mijn richting. Mijn grip rond mijn tasje verstevigd zich. Zachtjes knik ik om antwoord te geven op zijn vraag.

‘Hi, aangenaam kennis te maken. Ik ben...’

‘Tyler...’ maak ik voor hem af.

Nu is het zijn beurt om even stil te vallen. Hij lijkt even na te moeten denken over het horen van zijn naam, net zoals ik net had toen hij mijn naam zei. Maar ik moet toegeven, de manier waarop hij dat zei doet me iets. Nog nooit heeft het zo verfijnd en belangrijk geklonken als hij mijn naam liet klinken.

De stilte tussen ons duurt maar een paar seconden, maar in die tijd krijgt mijn hoofd het voor elkaar om duizend en één gedachte te vormen. Waarvan de meesten me overigens vertellen dat ik hier weg moet wezen.

‘Ja, dat klopt. Ik ben een vriend van Liam en Skylar,’ zegt hij.

Ik glimlach kort.

‘Zijn we dat niet allemaal?’ merk ik op. De opmerking is mijn mond sneller uit dan ik doorheb en ik kan mezelf wel voor mijn hoofd slaan om zo ongepast te reageren.

Tyler lijkt er niet zo over na te denken. Hij knikt lachend als hij beseft wat hij eigenlijk heeft gezegd.

‘Daar heb je zeker gelijk in. Ik werk met Liam. Jij met Sky toch?’ vraagt hij.

Woorden lijken niet echt lekker tot juiste zinnen te vormen in mijn hoofd dus kies ik voor een veilige optie en knik weer.

‘Ik zag je op het podium toen Sky optrad en ik wilde je graag vertellen hoe tof het eruit zag. Van Liam begreep ik dat jij de choreo's doet in de club?’

‘Klopt,’ antwoord ik om te voorkomen dat ik weer schaapachtig sta te knikken naar hem. Ik moet toch wel een gesprek kunnen voeren of is het zo slecht gesteld met me?

Nu knikt Tyler weer even. Hij neemt snel een slok uit zijn glas, maar zonder het oogcontact te verbreken. Ik begin nog ongemakkelijker te worden dan ik al was.

‘Je zag er prachtig uit in de doeken,’ zegt Tyler dan zachtjes.

Even denk ik dat ik hem niet goed begrepen heb. Heeft hij me echt gezien? Heb ik het me niet verbeeld? Geeft Tyler me nu een compliment?

De Tyler Parker?

Mij?

‘Echt, ik snap wel waarom Sky jou heeft gekozen om haar te helpen in de club,’ gaat Tyler verder als de stilte te lang duurt.

Ik open mijn mond om te antwoorden, maar ik kan geen zinnig antwoord bedenken. Het enige wat er gebeurd is dat ik met fronsende wenkbrauwen naar hem kijk terwijl mijn wangen een soort hitteplan aan het uitvoeren zijn. Blosjes zijn het niet meer te noemen.

‘Ik moet gaan,’ is het enige wat ik kan uitstamelen zodra ik me beseft dat ik mezelf totaal geen houding weet te nemen na zijn complimenten. Ik wil weg, ik wil mezelf verwijderen uit deze ongemakkelijk situatie tussen mezelf en deze bloedmooie man. Waarschijnlijk zijn er op het feest zat gasten die zijn aandacht willen en ik sta zijn tijd hier te verdoen.

Waarschijnlijk zijn er zat vrouwen die zijn aandacht wel weten te waarderen en zichzelf wel normaal kunnen gedragen tegenover hem...

‘Ja, ik hou je op. Je hebt gelijk,’ mompelt Tyler half in zichzelf.

Hij neemt weer een slok van zijn drankje en kijkt weg.

Een gedachte schiet door me heen. Blijkbaar ben ik echt zo saai dat hij zo vaak een slok van zijn alcohol wil. Maar ja, ik snap hem wel.

‘Nee, dat is het niet. Ik ben gewoon moe,’ start ik, maar veel verder kom ik niet.

Hij kijkt weer naar me op en ik raak afgeleid door de blik in zijn ogen. De bruine irissen die recht mijn ziel in te lijken te staren, die ogen die verhalen vertellen zonder een woord te hoeven spreken. In combinatie met zijn rechtermondhoek die ietsjes verschuift waardoor hij een jongensachtige blik van interesse in zijn gezicht krijgt.

Ik schud mijn hoofd, niet in staat verder te denken. Dus draai ik me om om te vertrekken.

Tyler heeft dat blijkbaar eerder door dan ik kan omdraaien en weglopen, want voor ik een stap heb gezet, hoor ik hem de afstand tussen ons grotendeels overbruggen en voel ik zijn vingers rond mijn pols glijden. Hij geeft een kort rukje waardoor ik niet weg kan. Verschrikt en met grote ogen kijk ik naar zijn vingers rond mijn pols.

Gelijk laat hij me los maar stapt niet bij me weg.

Een gevoel van geladenheid en vuur brand op de plek waar net zijn vingers om mijn pols sloten. Ik knipper een paar keer en haal schokkerig adem als ik mijn blik naar hem opsla.

Zijn jongensachtige blik van daarnet is verdwenen. Zijn ogen hebben nu een gepijnigde uitdrukking in de bruine kleur rond zijn pupillen. Het bezorgd me een rilling van kippenvel terwijl Tyler zijn hoofd iets schuin houdt en de minuscule bewegingen bij mij lijkt te observeren en overdenken onder die prachtige krullen van hem.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt hij dan snel.

Het blijft stil. Ik ben niet in staat te reageren.

‘Ga ik je nog een keer zien, Lynn?’ vraagt hij voor ik een antwoord klaar heb.

Ik weet niet wat ik moet zeggen.

Zou hij dat echt willen?

Mij?

Ik trek mijn hoofd iets schuin.

‘Waarom?’

Dan lijkt Tyler zich pas te beseffen wat hij heeft gevraagd. Zijn blik wendt hij af, laat hij langs me heen glijden voor hij zich focust op de stoep achter me. Even schudt hij kort met zijn hoofd voor hij zijn mond opent om antwoord te geven. Maar er komen geen woorden uit zijn keel. Zelfs geen klanken.

Een gevoel van teleurstelling schiet door me heen. Bekend en wel voel ik het weeïge gevoel terugkomen die me al zolang teistert. Het besef komt binnen en ik doe een stap naar achteren om meer ruimte tussen ons in te krijgen.

‘Ik moet echt gaan. Dag Tyler.’

Dit keer wacht ik niet, draai ik me om en haast me bij Tyler vandaan. Maar net voor ik om de hoek verdwijn, wint mijn nieuwsgierigheid het en kijk ik over mijn schouder.

Tyler kijkt me na, zijn ogen op mijn lichaam gericht. Zijn blik verraad dat hij nadenkt, dat ons korte en vage gesprek door zijn hoofd speelt. Ik weet niet of dat een goed ding is of juist totaal niet. Want persoonlijk kan ik mezelf wel slaan, zo ongemakkelijk als dat ik ben.

Pas wanneer ik de deur van mijn kleine studiotje dicht sla, kom ik meer tot rust. Gelijk draai ik alle drie de sloten op de deur en zet mijn tas met een klap op het aanrecht. Daarna loop ik door naar de badkamer waar ik mijn bad aanzet om vol te laten lopen. Ik ben toe aan de rust en stilte van een warm bad. Dat geeft me tijd om na te denken en de dag van me af te spoelen.

Ik doe het niet goed in drukte en grote ruimtes die gevuld zijn met veel mensen. Dat is wel weer duidelijk geworden. Nu ben ik daar nooit goed in geweest, maar de laatste tijd weet ik mezelf echt geen houding meer te geven. Het lijkt wel alsof de mensenmassa’s steeds groter worden. Mijn onzekerheid groeit met de dag, ook al vertelt iedereen me dat het helemaal niet nodig is. Ik snap ze wel, ik voel het alleen niet.

Het warme water van het bad leidt me af van mijn gepieker. Ik besluit mijn laptop aan te zetten en kijk een film terwijl ik geniet van het kalmerende effect van de hitte. Het ontspant me en ik word kalmer in zowel mijn hoofd als in de rest van mijn lichaam.

De rest van de avond breng ik in de rust door. Na het bad plof ik op de bank met mijn haakwerk en haak nog wat voor ik ga slapen. En net voor ik naar bed ga, neem ik nog een kop warme melk met honing om te zorgen dat ik beter slaap.

Niet dat het nut heeft. Slapen is namelijk nooit gemakkelijk gegaan, dus waarom vandaag wel? Zeker niet wanneer ik zie wat mijn hoofd in petto heeft wanneer ik mijn ogen sluit en mijn bijna dagelijkse nachtmerrie om de hoek komt kijken...

3

De frisse lucht strijkt langs mijn gezicht terwijl ik de deur van mijn appartementsgebouw achter me dicht laat vallen en de buitenlucht in stap. Het briesje voelt al wat kouder, wat niet gek is nu de herfst haar intrede maakt. Ik glimlach bij het idee dat Sky en Liam net op tijd getrouwd zijn, want het ziet ernaar uit dat ze de laatste mooie dag van het jaar te pakken hadden voor hun bijzondere dag.

Mijn weekend na de bruiloft heeft er hetzelfde uit gezien als altijd. Ik heb op de bank gehangen, mijn hobby's uitgevoerd en het huis schoongemaakt. Die hobby's houden overigens niet veel in. Ik haak voornamelijk en kan urenlang door social media scrollen. Zo heb ik het idee dat ik toch nog iets van de wereld mee krijg zonder eigenlijk het huis uit te hoeven.

Mijn haakwerk is bijna af, wat betekent dat ik aan iets nieuws kan beginnen. Ik ben er alleen nog niet over uit wat het gaat worden, dus heb ik afgelopen weekend fanatiek gebruikgemaakt van social media, zoals Pinterest, om aan mijn volgende project te komen.

Aan het einde van de zondag heb ik gekozen voor een nieuwe trui die ik alvast kan haken voor het aankomende koude seizoen. Al heb ik daar wel nieuwe garen voor nodig. Daarom ben ik nu buiten, voor een bezoekje aan een van mijn favoriete plekken in de stad: de hobbywinkel.

Ik kruip iets dieper in mijn jas en begin aan mijn wandeling door de straten van de stad. De zonnestralen doen hard hun best om de temperatuur nog iets hoger te krijgen, maar ik vind het fris. Ik stap stevig door. Het is maar een paar straten verderop, al kan ik er voor

mijn idee niet snel genoeg zijn. Ik ben dan ook erg opgelucht wanneer de deuren van de winkel achter mijn kont sluiten en de warmte en gezelligheid van de winkel me verwelkomen.

Ik loop met een mandje naar de afdeling waar ik moet zijn om alle materialen te verzamelen die ik nodig heb. Dan reken ik af en besluit in een cafeetje aan de overkant een kop koffie te drinken. Het is onwennig om buitenshuis te zijn, maar ik verplicht mezelf om af en toe toch mijn veilige thuishaven te verlaten en dit soort dingen te doen. Ik kan niet nog meer vervreemden van de wereld, al voelt het eng en ben ik totaal niet op mijn gemak.

In gedachten roer ik in mijn latte macchiato wanneer ik uit mijn gedachten wordt getrokken door het geluid van een motor. Door het raam zie ik hoe een motorrijder aankomt en zijn motor parkeert op de stoep. Het is een slank model met zwarte en donkerrode accenten. Zelf heb ik niks met motoren want het lijkt me doodeng, maar deze vind ik wel mooi om te zien.

De man die van de motor stapt, is omhult in een zwart leren pak. Eentje die perfect past bij de motor die hij rijdt. Eentje die hem trouwens sowieso goed past. Hij ziet er door zijn pak erg gespierd en mannelijk uit. Het kleedt hem goed af, laat hem erg stoer overkomen.

Ik denk aan een van de boeken waar Sky me weleens over vertelt. Hoe heerlijk de mannelijke personages daarin zijn. Even vraag ik me af of de onbekende motorrijder weet dat hij thuis zou horen in zo'n boek...

Ik zie hoe hij zijn zwarte handschoenen uittrekt en naar het bandje van zijn helm grijpt. Een zwarte helm, het kan ook niet anders, met een geblindeerd vizier. Hij staat met zijn rug naar me toe wanneer hij zijn helm begint af te doen. Ik weet niet waarom ik blijf kijken, hij lijkt een bepaalde flair over zich heen te hebben. Maar hier, onherkenbaar

vanachter het raam en de veiligheid van de mensenmassa in de stad, durf ik het aan om naar hem te blijven kijken.

Ik zie hoe de man de helm helemaal verwijderd.

Alle lucht verlaat mijn longen in een seconde als de man zijn hand door zijn haar haalt en daarna zich omdraait naast zijn motor.

Tyler Parker...

Ik zie hoe Tyler zijn handschoenen in zijn helm stopt voor hij zijn helm aan zijn motor hangt. Dan richt hij zich weer op en doet de rits voor op zijn pak iets open. Zijn ogen glijden over de straat waar hij op staat en komen langs het raam waarachter ik zit. Zo snel als ik kan kijk ik weg en doe alsof ik heel geïnteresseerd ben in de menukaart voor me op tafel.

Pas na een minuut durf ik weer op te kijken.

Tyler is weg.

Ingehouden adem rolt langzaam over mijn lippen naar buiten. Ik richt mijn blik van buiten weer naar binnen het cafe. Maar dan hap ik weer naar adem, want Tyler is blijkbaar het cafe binnengekomen en staat in de rij bij de kassa. Ik kijk weer weg en laat me wat onderuit zakken in mijn stoeltje. Met alles in mijn lichaam hoop ik dat hij mij, en mijn ongegeneerde gestaar van daarnet, niet heeft gezien.

Vanuit mijn ooghoeken hou ik hem in de gaten en zie ik hoe hij zijn koffie en muffin afrekent voor hij wegdraait van de kassa. Ik kijk snel weg, maar in mijn ooghoeken zie ik dat het te laat is en voor ik een uitweg heb gevonden, duikt Tyler op naast mijn tafeltje.

‘Lynn, jij ook hier?’ vraagt Tyler heel nonchalant.

Ik knik. Eigenlijk omdat ontkennen nogal dom zou zijn.

‘Ja, ik ook hier.’

Van alles wat ik had kunnen zeggen, kom ik op dit. Als de grond nu eens zou spijten en mij erin mee zou willen nemen, zou ik dat erg

waarderen. Maar dat doet de grond niet, hoe jammerlijk ik dat ook vind.

Ik kijk naar hem op en zie zijn vriendelijke bruine ogen naar me terug kijken. Mijn maag lijkt zich samen te knijpen. Niet omdat ik misselijk wordt of van angst. Maar meer van...

‘Vind je het goed als ik erbij kom zitten?’

Voor ik zijn vraag kan afslaan, glimlacht hij even naar me. Hij zet zijn spullen neer en schuift dan zijn stoel naar achteren voor hij gaat zitten. Het leer van zijn pak kraakt wanneer hij plaats neemt.

Even laat ik mijn blik door het cafe glijden. Ergens heeft Tyler wel gelijk, er is niet veel plek meer. Dat had ik me moeten bedenken voor ik in een van de fijnste plekjes in de stad neerdaalde voor een kop koffie.

Of voor ik begon met staren, help ik mezelf herinneren.

‘Wat brengt jou op een maandag hier?’ vraagt Tyler nonchalant, alsof deze ontmoeting niet heel vreemd voor hem is.

Ik zie hoe zijn vingers soepel het papiertje van de muffin afhalen voor hij een hap neemt. Zijn blik slaat hij op en hij kijkt me vragend aan. Ik probeer normaal te ademen, maar er gebeuren dingen in mijn lichaam die ik niet kan verklaren. Ik voel me een beetje rood worden.

Een gesprek voeren is niet een van mijn sterkste kanten.

‘Ik ben langs een winkel geweest,’ zeg ik zachtjes terwijl ik met mijn hoofd knik naar de papieren tas die naast me op de grond staat, blij om de afleiding die het me biedt. Tyler leunt iets naar de zijkant en leest de winkelnaam op de tas.

‘Een hobbywinkel? Leuk, wat ga je maken?’

Ik frons verbaasd.

‘Ken je het?’

Met zijn mond vol van de volgende hap van de muffin, knikt hij. Hij kauwt zijn hap weg voor hij meer uitleg geeft.

‘Ik kom er ook weleens. Ze hebben niet alleen een uitgebreid assortiment, maar ook fijne mensen en gewoon goede kwalitatieve spullen.’

Ik knik en neem een slok van mijn koffie.

‘Maar wat ga je maken?’ vraagt Tyler weer.

Ik zet mijn koffie neer en veeg met de achterkant van mijn hand een klein randje van de melkschuimlaag van mijn bovenlip. Tyler lacht even bemoedigend naar me. Ik krijg het warm.

Dan kijk ik naar het tasje.

‘Noem me oud, maar ik haak graag. Daarin zit de wol voor mijn nieuwe project,’ leg ik zachtjes uit. Hij moet me nu vast dom en ouderwets vinden, maar liegen heeft ook geen zin.

‘Tof. Welke kleur?’

Verbaast kijk ik naar hem op. Zijn ogen stralen zachtheid en oprechte interesse uit. Ik weet niet goed hoe ik daarop moet reageren. Het voelt gek dat iemand oprecht wil weten wat ik doe. Buiten Skylar ken ik niemand, dus dit voelt apart.

‘Bordeauxrood,’ mompel ik zachtjes.

Tyler knikt kort en lacht dan naar me. Een glimlach die een hart zou laten smelten. Ik wend mijn blik af als ik mijn wangen weer voel kleuren.

‘Gaaf. Laat je hem zien als hij af is?’ vraagt Tyler wanneer het eventjes stil blijft tussen ons.

‘Hoe?’ vraag ik gelijk. ‘We zien elkaar nooit.’

Over dat gat in de grond hé?

Ik moet echt leren eerst na te denken voor ik wat zeg...

Tyler lacht om mijn snelle opmerking.

‘Daar kunnen we verandering in brengen.’

Ik kijk met grote ogen op.

Wacht...

Wat bedoelt hij?

Ik wil hem vragen wat hij bedoelt, maar Tyler is me al voor.

‘Ik ben van plan vaker naar de club te komen nu Skylar en Liam tijdelijk weg zijn voor hun huwelijksreis. Ik weet dat ze jou heeft gevraagd een oogje in het zeil te houden, Liam heeft mij hetzelfde gevraagd. Dus ik denk dat we elkaar wat vaker gaan tegenkomen de komende maand,’ legt hij uit.

Dat klinkt logischer dan de gedachten die even door mijn hoofd schoten.

‘Ik ben er alleen in de middagen. In de avonden ben ik er niet,’ zeg ik snel.

Tyler neemt een slok van zijn koffie. Ik volg zijn voorbeeld en neem ook een slok. Hij lijkt na te denken over mijn woorden.

‘Zoiets begreep ik al van Liam. Waarom niet eigenlijk?’

Ik haal zachtjes adem. Met mijn duim glij ik over het bijna lege glas van mijn latte macchiato, dankbaar voor de handeling die me wat te doen geeft. Er is geen goede reden voor. Althans, niet voor de buitenwereld.

‘Gewoon,’ begin ik, maar ik weet niet goed wat ik moet zeggen. ‘Ik voel me er niet helemaal op mijn gemak wanneer de club open is.’

En vol zit met mensen, bedenk ik erbij in mijn hoofd. Maar dat hoeft ik hem niet te vertellen, besluit ik.

‘Vertel.’

Het valt weer stil tussen ons. Tyler neemt een slok van zijn koffie. In mijn ooghoeken zie ik dat hij me aan blijft kijken en wacht op een antwoord.

‘Er is niet veel te vertellen. Het is gewoon niet mijn scène. Ik hoor daar niet thuis,’ antwoord ik naar waarheid.

Veel vager dan dit kan ik het niet uitleggen, denk ik...

Tyler begint gelijk met zijn hoofd te schudden. Zijn pak kraakt zachtjes mee op de maat van zijn geschud.

‘Ben ik het niet mee eens. Je past daar zeker wel tussen.’

Mijn ogen schieten naar zijn gezicht. Ik frons, niet wetende of ik dit moet aannemen als compliment of een belediging.

Tyler beseft wat hij heeft gezegd en steekt zijn handen veronderschuldigend omhoog.

‘Nee. Zo bedoel ik het niet. Laat me dit uitleggen.’

Mijn blik verzacht iets, ergens omdat zijn verdediging grappig is. Ik kijk hem afwachtend aan, benieuwd naar zijn onderbouwing van deze opmerking.

‘Je maakt de meest fantastische choreografieën, dat is duidelijk. Je bent een ster in wat je doet en het ziet er prachtig uit. Daarnaast heb je een fantastisch figuur om op het podium te staan en je bent een beeldschone vrouw. Ik zou wel weten naar wie ik zou komen kijken als jij er zou staan.’

Ik denk dat mijn hart niet één, maar een aantal slagen achter elkaar heeft overgeslagen.

Mijn mond zakt open. Een warm gevoel verspreidt zich vanuit het midden van mijn borst, door de rest van mijn lichaam. Verschillende spieren spannen zich aan en laten daarna de gelukzaligheid van ontspanning toe. Ik durf geen adem te halen.

Tyler neemt rustig nog een hap van zijn muffin alsof hij een doodnormale opmerking heeft gemaakt.

Wat is dit?

Wat gebeurt hier?

‘Dus ja, je hoort daar degelijk tussen. Sterker nog: ik denk dat je een aanwinst aan het team zou zijn, als je het mij vraagt,’ doet hij er nog een schepje bovenop als hij zijn hap weg heeft geslikt.

Ik zit nog altijd met open mond naar hem te kijken.

Heeft hij het over mij?

Ik?

Lynn White?

Hij is niet goed, dat is het enige wat ik kan bedenken. De enige redenering die kan kloppen voor zijn zinnen.

‘Euh,’ stamel ik. ‘Dankjewel?’

Tyler knikt, neemt een slok koffie en richt zijn ogen weer op naar mij.

‘Dus ga ik je zien in de club?’ vraagt hij weer terwijl hij zijn ogen weer naar me opslaat.

Ik open mijn mond, sluit hem weer en kijk hem dan aan.

‘Ik weet het nog niet,’ antwoord ik.

‘Maar je denkt er in ieder geval over na. Dat is al een hele stap, vind ik,’ zegt hij met een grijns.

Hij doet het erom. En alleen daarom wil ik hem een stomp tegen zijn arm geven. Maar ik ken hem niet, dus ik hou me in.

‘Ik wist niet dat je motor rijdt,’ zeg ik om de aandacht van mij af te halen.

‘Er is heel veel wat je niet over me weet,’ antwoordt Tyler zachtjes grinnikend.

Ik wend verschrikt mijn blik af. Helaas lijkt de grond nog geen scheuren te bevatten dus denk ik dat de aarde nog steeds niet zal openbarsten. Is er een andere manier om mezelf te verwijderen uit deze situatie?

Tyler lacht nu hardop om mijn ongemakkelijkheid.

‘Rustig Lynn, het was een grapje. Wen er maar aan, ik lijk ze vaker te maken dan je zou willen,’ zegt hij nog altijd lachend.

Ik probeer te glimlachen, maar de glimlach bereikt mijn ogen niet. Het feit dat ik eraan moet wennen, ontgaat me niet.

Wat is deze man van plan? Wat wil hij van mij?

‘Ik rijd inderdaad motor. Al een tijdje. Zeker in een drukke stad zoals de onze, in combinatie met de lange en stressvolle dagen die ik op kantoor maak, is het motorrijden een heerlijke afleiding. Een manier om tot rust te komen,’ legt hij uit.

Ik ben dankbaar voor zijn uitleg, dankbaar dat hij het ongemakkelijke moment doorbreekt.

‘Rijd je alleen in de stad?’ vraag ik om het gesprek voort te zetten. Tyler schudt zijn hoofd.

‘Het liefst rijd ik de stad uit. Wist je dat hier vlakbij, op een half uurtje rijden, een prachtig stuk bos ligt? Je zou het niet zeggen, maar de wegen daar zijn heerlijk om te rijden. Zo veel ruimte, zo vrij. Alsof de natuur daar zijn gang kan gaan. Heerlijk om naartoe te ontsnappen.’

Ik knik.

Het klinkt heerlijk. Ik ben er zelf nog nooit geweest, want ik kan alleen gebruikmaken van het openbaar vervoer. Een auto heb ik niet. Een rijbewijs heb ik nog nooit nodig gehad, dus zag ik de reden niet voor in. Met een fiets ben je in de stad niet veilig. En het openbaar vervoer gaat overal heen waar ik moet zijn. Dus ja, ik kom nooit echt buiten de stad.

‘Het klinkt heerlijk,’ geef ik toe.

Tyler knikt en neemt een laatste slok van zijn koffie.

‘Ben je er ooit weleens geweest?’ vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd.

‘Ik neem je een keer mee, beloofd.’

Zonder op te kijken stopt hij zijn lege papiertje van de muffin in zijn koffiekopje.

‘Dat hoeft niet hoor,’ kan ik nog net stamelend uitbrengen voor hij opstaat. Tyler lacht naar me en pakt dan zijn koffiekopje op.

‘Het was geen vraag, Lynn.’

Hij pakt ook mijn lege glas op en loopt ermee naar de balie. Het leer van zijn pak kraakt bij elke stap die hij zet.

Ik blijf verslagen achter op mijn stoel, niet in staat te bedenken wat ik nog kan zeggen tegen hem.

Dan komt Tyler weer terug gelopen.

‘Zullen we gaan?’ vraagt hij.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik zag dat je nog niet gegeten hebt bij je koffie en het is lunchtijd. We gaan ergens wat eten.’

Ik sta op, pak mijn tas en blijf dan voor hem stilstaan.

‘Ik kan niet, ik heb het druk,’ zeg ik resoluut.

Dan stap ik langs hem heen en ren bijna naar de deur. Ik moet hier nu weg.

Zonder om te kijken, haast ik me uit zijn buurt voor ik me laat opslokken door de mensenmassa op straat.

Wat is er net gebeurd?

4

Wanneer ik thuis kom, heb ik het hele moment met Tyler al meerdere keren door mijn gedachten laten lopen. Maar nog steeds kom ik er niet achter wat hij wil, wat zijn ideeën zijn.

Waarom was hij überhaupt in het cafe? Waarom was hij op dat moment ook in dat stuk van de stad? Waarom stopte hij net daar met zijn motor? Waarom kwam hij bij mij zitten? Had hij geen werk waar hij moest zijn?

Maar wat me nog meer bezighoudt dan de reden van zijn keuze voor het cafe, is het gesprek dat we hadden. Het kan natuurlijk aan mij liggen, maar volgens mij is er veel meer gezegd dan de woorden die zijn gesproken. Volgens mij lagen er meerdere betekenissen in zijn woorden, meer dan ik eerst dacht te begrijpen.

En dan mijn gevoel. Nog nooit heb ik zo'n gesprek gevoerd en daarbij zoveel vragen gehad nadat het gesprek is afgelopen. Nog nooit ben ik achtergebleven met zo'n chaos in mijn hoofd. Ik heb denk ik nog nooit iemand ontmoet die me zoveel deed maar me tegelijk zoveel onzekerheid bracht.

Mijn hoofd spint, mijn gedachten vliegen door elkaar. Ergens ben ik blij dat ik pas woensdagmiddag voor het eerst weer naar de club hoef. Zo heb ik tijd om na te denken en me te bedenken wat ik ga doen als ik hem weer tegenkom. Het geeft me nog twee volle dagen de tijd voor ik hem weer tegen het lijf kan lopen.

Ik besluit mijn gedachten af te leiden door een film aan te zetten terwijl ik mijn haakwerk voor de trui opstart. Gewoon om iets te doen

te hebben, om niet te hoeven nadenken over alle mogelijke bedoelingen van Tyler tijdens ons gesprek.

Pas tegen etenstijd in de avond, stop ik met haken. Ik maak snel een soepje warm en neem er een broodje bij. Maar beide gerechten smaken me niet en gooi ik halverwege weg. Ik ben te onrustig, te veel in mijn hoofd bezig met verschillende zaken. Dus besluit ik een warm bad te nemen om te ontspannen.

Die woensdag ben ik eigenlijk niet bezig met het feit of ik Tyler ga zien of niet. In mijn hoofd dwaalt alleen de nieuwe choreo die gisteren ineens bij me opkwam. Dat gebeurt vaker. Wanneer ik een liedje hoor, of een stukje film zie, kan dat ineens zo inspirerend zijn, dat het de rest van de tijd in mijn hoofd blijft zitten. Thuis heb ik helaas geen plek om te oefenen of de stappen uit te werken, dus ik schrijf zo snel mogelijk alles op om dit concept in de club te testen, na te lopen en te verfijnen voor ik hem aan de meiden leer.

Ook deze woensdag is dat niet anders. Nog druk in gedachten verward, loop ik de club binnen, zet mijn tas in een van de stoelen bij de bar en loop gelijk naar het podium. Nu is het nog rustig, wat me de tijd en concentratie geeft om een aantal moves te oefenen en te perfectioneren voor iemand het ziet.

Ik hang ondersteboven wanneer ik de deur in de achtergrond open en dicht hoor gaan, maar ik ben te druk bezig om er aandacht aan te besteden. Tot ik een drop wil maken en voel dat er iemand naar me staat te kijken. Ik knoop mezelf vast en richt mijn blik op.

Voor me staat Joëlle, de beste vriendin van Skylar. Ze zwaait naar me zodra ze ziet dat ik haar doorheb. Ik laat een hand los om terug te zwaaien voor ik me uit de knoop haal en het gordijn uit klim.

‘Hee Lynn, leuk je weer te zien! Hoe is het?’ vraagt Joëlle zodra ik met beide voeten op de grond sta.

Joëlle is steeds vaker in de club te vinden, zeker nu ze Sky haar rechterhand is geworden. Ik mag haar wel, al is ze af en toe erg druk voor een rustig persoon zoals ik. Maar ze is erg aardig, heeft goede ideeën voor de club en is altijd geïnteresseerd in haar medemens.

‘Goed hoor. Met jou?’ vraag ik beleefd terug.

‘Ja goed! Skylar gaf aan dat jij vaak op woensdag al hier te vinden bent en ik wilde iets met je overleggen in de vakantie van Skylar en Liam. Heb je even?’

Ik knik en kijk de uitgestorven club rond voor ik wijs naar een plekje vlak bij de bar.

‘Ik pak even wat te drinken. Wat wil jij hebben?’ vraagt Joëlle voor ze naar de bar huppelt.

‘Een watertje is prima.’

Joëlle knikt enthousiast en bukt om onder de bar een koelingsvak in te duiken. Dan komt ze omhoog, maakt beide flesjes drinken open en steekt een rietje in beide flesjes. Heupwiegend komt ze achter de bar vandaan gewandeld. Ik vraag me af waarom zij niet in de club danst, ze beweegt heel vrouwelijk en sierlijk. Het zou haar goed staan denk ik.

‘Dankjewel,’ mompel ik als ik het flesje water aanpak.

Ze grijnst even naar me, klinkt met haar flesje cassis tegen de mijne en neemt dan een slok. Joëlle ploft neer in de stoel tegenover me en kijkt me vriendelijk aan. Ik volg haar voorbeeld en neem een slok, in afwachting van wat ze me te vertellen heeft.

‘Ik hoor enorm veel goeds van Sky over alles wat je voor haar doet en de dames hier in de club zien er altijd fantastisch uit wanneer ze een van jouw stukken uitvoeren,’ begint Joëlle.

Ik kijk haar verwachtingsvol aan, nieuwsgierig waar dit gesprek heen gaat.

‘Nu zag ik jullie ook weer met de bruiloft en dat heeft me aan het denken gezet. Ik denk er al een tijdje over, maar ik heb nooit gedacht dat het iets zou zijn voor me.’

Heb ik al eens verteld dat ik niet goed ben in gesprekken? Ik merk dat ik moeite heb met mijn aandacht erbij houden.

‘Maar na afgelopen weekend weet ik het eigenlijk wel zeker. Lynn, zou jij mij privé les willen geven op de woensdagen? Zodat ik misschien in de toekomst ook in de Silks of Hoops kan hangen?’

Ik had een hoop verwacht of zien aankomen, maar dit dus totaal niet. Nooit had ik verwacht dat Joëlle me iets zou vragen waar ik haar absoluut bij wil helpen.

‘Natuurlijk!’

Het is eruit voor ik erover na heb gedacht. Alsof mijn enthousiaste zelf de overhand had in mijn denkwijze en voor haar beurt sprak. Want ik denk natuurlijk niet na over de gevolgen die dit kan hebben, over de nadelen die eraan kunnen hangen. Die nadelen kan ik me overigens steeds meer ontglippen zodra ik zie hoe Joëlle rechtop gaat zitten en langzaam opricht in een trotse houding. Haar mondhoeken vertrekken tot een grijns, eentje vol met ideeën en plannen. Ik glimlach bij het aanzicht.

‘Echt? Wat gaaf! Wanneer beginnen we?’ vraagt ze gelijk.

Ik kijk over mijn schouder naar het podium. De choreo die ik nu aan het uitwerken was, kan wel even wachten. Het voelt fijn om Joëlle te kunnen helpen, het geeft me een goed gevoel dat ik erg verwelkom. Zeker in alle dagen de laatste tijd waarin ik, voor mijn idee, opgesloten zit in mijn eigen hoofd.

‘Nu?’ stel ik voor.

Joëlle begint te knikken en trekt haar jas uit. Onder haar jas zit een outfit die zich mooi leent voor een eerste les.

Voor ik het weet sta ik naast Joëlle op het podium en nemen we de eerste stappen door in de Aerial Silks. Niet alleen omdat de Silks er toevallig nog hangen, maar ook omdat ze zachter zijn en dus voor minder blauwe plekken zorgen dan de Hoops. Zeker voor een eerste les.

We hangen net allebei in de Silks, wanneer ik afgeleid wordt door een tinteling in mijn nek. Ik wil wel opkijken, maar ik houd mijn aandacht gericht op Joëlle, die moeilijk door haar volgende move heen lijkt te komen.

‘Nu verplaats je het gewicht naar de rechtervoet,’ geef ik als aanwijzing. Joëlle haar gezicht vertrekt.

‘Maar dat doet zeer, dan hang ik met mijn hele gewicht op die knoop.’

‘Dat klopt, maar het moet wel, anders kan je de Silk nooit om je heen slaan.’

Met moeite en een pijnlijke blik op haar gezicht verplaatst ze haar gewicht. Maar het lijkt haar te lukken en slaat ze het Silk om haar heupen heen waardoor ze vrijkomt. Snel grijpt ze met haar losse hand de Silk weer vast en neemt iets van het gewicht van haar voet af.

‘Super, je doet het fantastisch. Nu ga je voorzichtig en langzaam aan je armen hangen zodat je de knoop rond je voet los kan werken. Daarna zak je beheerst naar de grond tot je de voeten op de grond kan plaatsen,’ leg ik uit.

Ik doe voor wat ik bedoel en focus me op Joëlle zodra ze knikt en mijn beweging na doet. Ik kom naast haar staan zodat ik haar eventueel op kan vangen als het mis zou gaan.

Maar het gaat niet mis. Het gaat misschien niet zo rustig en vloeiend als Joëlle zou willen, maar ze doet de move netjes en staat binnen een paar tellen met beide voeten naast me op de grond.

Ik klap in mijn handen en kijk haar met een glimlach aan. Ik merk dat het wat onwennig voelt, dat het even geleden is dat mijn mondhoeken omhoog zijn gekomen, maar ik ben oprecht trots op Joëlle. Ze doet het echt goed voor een eerste keer.

‘Goed bezig! Je eerste les zit erop en je hebt het fantastisch gedaan,’ complimenteer ik haar. Joëlle wrijft over haar pijnlijke voeten, waar de striemen zichtbaar zijn op de bovenkant van haar voet. Maar zodra ze mijn compliment hoort, kruipt er een trotse lach rond haar lippen.

‘Echt? Het was zoveel zwaarder dan ik had verwacht.’

Ze zet haar voet weer op de grond.

‘Dankjewel dat je wilde helpen. Ik beloof je dat ik meer zal trainen zodat ik de volgende keer sterker ben in mijn armen.’

Ik lach om haar opmerking.

‘Wanneer wil je weer trainen? Want ik stel voor dat je hier meedoet op de donderdagen tijdens de trainingen van de andere dames. En de spieren die je nodig hebt voor de kracht om jezelf zo omhoog te trekken, train je niet in een week erbij ben ik bang. Dat is een heel proces,’ geef ik aan.

Joëlle gaat moeilijker kijken. Geruststellend leg ik mijn hand op haar schouder.

‘Maar dat komt goed. Iedereen kan sterk genoeg worden. Jij ook, Joëlle.’

Dat brengt haar glimlach weer terug. Ze knikt en ik laat mijn arm weer langs mijn lichaam vallen. Dan zet ik een stap naar achteren. Joëlle kijkt langs me heen naar ons tafeltje en knikt ernaar.

‘Dat lijkt me een goed plan. Maar nu eerst wat drinken, ik ben uitgedroogd,’ zegt ze.

Ze stapt langs me heen en verlaat het podium. Ik volg haar naar de tafel en neem ook dankbaar een slok van mijn water, die overigens nu